

323.

Піанъ идамъ отъ града,
Стрекамъ мома въ ливада,
Си заиграхъ кона-та,
Да целувамъ мома-та.
Спърсна мома да бега:
„Чекай, моме, не бегай,
Ти си́ моя, па моя;
Снощи сумъ билъ на васка,

И на столъ сумъ седнало,
Благо вино сумъ пило,
Ке молитвамъ майка ти,
Ке бла'освамъ татка ти,
Пари немамъ да платамъ,
Пушка реимъ оставамъ,
Тебе не те оставамъ.“

324.

„О соколче, пиленце шарено!
Что тя питамъ, право да ми кажешъ
Да ми кажишъ право, да не лъжишъ.
Кой ти злати крилѣ до рамена?
Кой ти сребри нозе до колени?
Кой ти сади тредafilъ на глава?“
Отговара пиленце соколче:
„Нали питашъ, право да ти кажа;
Я си имамъ до три мили сестри;
Перва-та ѣ у цара царица,
Втора-та ѣ у везиръ везирка,
Третья-та ѣ у паша пашица.
Где-то ми ѣ у цара царица,
Тя ми злати крило до рамена;
Где-то ми ѣ у везиръ везирка,
Тя ми сребри нозе до колена;
Где-то ми ѣ у паша пашица,
Тя ми сади трандафилъ на глава.“

325.

Море момиченце мѣнанко,
Въ кржст-та си́ твѣрде тѣнанко,
Не гледай доло и горе,
Но гледай Банка въ очи-те,
За да те Банко испише
На турска бѣла хартия.

Банко ще да тѣ проводи,
Да види татко и мама
Какво сѣмъ либе залибилъ,
На тойзи пусти вилаетъ;
Снѣга му тѣнка висока,
Лице му бѣло, червено,